

Οι σκέψεις του νευροχειρουργού που διαγνώσθηκε με καρκίνο σε τελικό στάδιο

/ [Γενικά](#)

Μαθήματα Ζωής

Την περίοδο που έκλεισε τα 36 του χρόνια, ο νευροχειρουργός Paul Kalanithi είχε πτυχίο μάστερ στην αγγλική λογοτεχνία και είχε κερδίζει ένα σημαντικό βραβείο στο πλαίσιο έρευνας για την νευροεπιστήμη. Ήταν παντρεμένος με μια επιτυχημένη παθολόγο και θεωρείτο ένας από τους σημαντικούς καθηγητές νευρολογίας στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ.

Τότε ήταν που ανακάλυψε ότι έπασχε από καρκίνο στους πνεύμονες στο τέταρτο στάδιο.

«Η διάγνωση ήταν άμεση» έγραψε στη απομνημονεύματά του, το βιβλίο «When Breath Becomes Air», που εκδόθηκε μόλις πριν ένα μήνα - ο Kalanithi απεβίωσε τον Μάρτιο του 2015. «Κατά την εκπαίδευσή μου ως νευροχειρουργός είχα εξετάσει άπειρες ακτινογραφίες συναδέλφων προκειμένου να δω αν μια εγχείρηση θα έδινε ελπίδα. Έγραφα στο αρχείο »ευρέως μεταστατική νόσος- κανένας λόγος για χειρουργική επέμβαση» και συνέχιζα τη ζωή μου».

Στο βιβλίο του ο Kalanithi, κατέγραψε τις σκέψεις του κατά τη διάρκεια του

τελευταίου χρόνου της ζωής του, συμπεριλαμβανομένης και της προσπάθειά του να απαντήσει σε μία από τις πιο σημαντικές υπαρξιακές ερωτήσεις που τον οδήγησαν στο να αφιερώσει τη ζωή του στην ιατρική: «Τι είναι αυτό που δίνει στην ανθρώπινη ζωή νόημα, ακόμη και όταν υπάρχει η απειλή του θανάτου και της φθοράς;».

Αυτές είναι μερικές από τις σκέψεις του Kalanithi:

1. Εξαρτάται από εσένα να βρεις τις αρχές σου

«Η παγίδα της ασθένειας, καθώς αυτή εξελίσσεται, είναι ότι οι αξίες σου συνεχώς αλλάζουν. Θα προσπαθήσεις να βρεις τι είναι αυτό που έχει σημασία για εσένα και θα συνεχίσεις να το ψάχνεις».

2. Ο καθένας μπορεί να δει μόνο ένα κομμάτι της εικόνας

«Η ανθρώπινη γνώση δεν περιέχεται σε ένα άτομο. Εξελίσσεται μέσα από τις σχέσεις που δημιουργούμε μεταξύ μας και με τον κόσμο και πάλι, δεν είναι ποτέ πλήρης».

3. Κανείς δε πηγαίνει γυρεύοντας

«Ως επιστήμονας, το υψηλό ιδανικό μου δεν ήταν να σώζω ζωές- όλοι πεθαίνουμε τελικά- αλλά να καθοδηγήσω τον ασθενή ή την οικογένειά του σε κατανόηση αναφορικά με την ασθένεια ή το θάνατο».

4. Η ζωή δεν έχει να κάνει με την αποφυγή του πόνου

«Γεμίζεις τη ζωή ενός ετοιμοθάνατου με χαρά. Μια χαρά άγνωστη σε μένα όλα τα προηγούμενα χρόνια, μια χαρά που δεν "πεινάει" για ολοένα και περισσότερη, αλλά μένει ικανοποιητική. Είναι αυτή η στιγμή, τώρα, και αυτό είναι πολύ σημαντικό».

Πηγή : offsite.com.cy